



Min Johan

(Tekst: Klaus Groth 1856, melodi: Hannes Wader, 1974, dansk oversættelse v. Allan, Furefolk)

Gid vi igen var små, Johan,
dengang var verden stor;
vi sad på verdens top, Johan,
på brønden hos vor mor.
På himlen sejled' månen hvid,
og øjet fulgte med -
Vi snakked' tit om stjernerne -
og så i brønden ned.

Vi gøs, og alt blev tyst, Johan,
hvert blad, selv vandets strøm -
Nu er det længst forbi, Johan,
men lever i min drøm
som tonerne af hyrdens sang,
alene på vor jord,
hans vers, Johan, som trolddom lød -
de stærke, smukke ord.

Når skumringstimens bløde skær
gør lyset småt og blå,
så mærker jeg dig atter nær,
jeg husker alt så godt.
Så vender jeg mig hastigt om
Er det mon dig, der ler?
Men alt er tyst og tomt, Johan,
Kun tårers strøm jeg ser.